

ὄραϊαν Μαρίαν κυλιομένην εἰς τὸ αἶμα αὐτῆς. Ἡ Μαρία, καὶ μετὰ τὰ τραύματα, δὲν εἶχεν ἐκπνεύσει ἀμέσως· συνελθοῦσα δὲ ὀλίγον ὑπὸ τῶν περιποιήσεων τῶν συμπονούτων αὐτῇ, κατῴρθωσε νὰ ἀρθρώσῃ ὀλίγας λέξεις, συνιστώσα μετὰ στοργῆς πᾶσι τοῖς περὶ αὐτὴν συναθροισθεῖσι τὴν Εὐδοκίαν της. Ἐπανειλημμένως εἰς τῶν δημογερόντων τοῦ χωρίου ἠρώτησε τὴν Μαρίαν περὶ τῶν φονέων αὐτῆς, ἀλλ' αὕτη, ἐν τῇ ὑπερβολικῇ αὐτῆς μητρικῇ στοργῇ καὶ προνοίᾳ, φοβουμένη διὰ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου της, ἐπιμόνως ἠρήθη καὶ οὐδένα ἐκ τῶν δημίων αὐτῆς ὠμολόγησεν. Καὶ μετ' ὀλίγον, προφέρουσα τὰ προσφιλῆ ὀνόματα τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς Εὐδοκίας, παρέδωκε τῷ Πλάστῃ τὴν ἀγνὴν αὐτῆς ψυχὴν.

Ὁ θρῆνος τῶν μαρτύρων τῆς θλιβεραῖς ταύτης σκηνῆς καὶ ὁ κοπετὸς συνήγαγεν ἐντὸς ὀλίγου ὄλον τὸ χωρίον περὶ τὴν μάρτυρα τῆς τιμῆς καὶ τῆς πίστεως. Ἡ μετ' οὐ πολὺ ἐπανατείλασα αὐγὴ διέσπειρε τὴν φημὴν τοῦ ἀπευκταίου γεγονότος εἰς τὰς πέριξ χριστιανικὰς κοινότητας, καὶ ἔντρομοι δὲ καὶ ἀθρόοι συνέρρευσαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ὀλέθρου, θρηνοῦντες, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀτυχοῦς Χριστιανῆς, τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν τοῦ δυστήνου Γένους, οὗ αἱ ἀμαρτίαι δὲν ἐσώθησαν ἀκόμῃ, φαίνεται, καὶ πάντες μετὰ δακρύων ἀτενίζοντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἰκέτευον ὅ, τι ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν φίλτατος ποιητῆς¹ διετύπωσε διὰ τοῦ στίχου αὐτοῦ :

Πλεως, Πλάστα ! δι' ἡμᾶς αὐγὴ δὲν θ' ἀνατείλῃ !

Ἡ διοίκησις τῆς ἐπαρχίας, ἡμίωρον περίπου ἀπέχουσα ἀπὸ τοῦ χωρίου, ἔλαβεν ἐγκαιρῶς δι' ἐπίτηδες ἀπεσταλμένων ἱππέων Χριστιανῶν γνῶσιν τοῦ συμβάντος, ἀλλὰ, κατὰ τὸ γνωστὸν ἔθος τῶν Τούρκων, οἵτινες μετέτρεψαν τὸ παλαιάκτον Σπεῦδε βραδέως εἰς τὸ Σπεῦδε μὴδὲ βραδέως, ἐκινήθη μὲ τὸ ῥαχάτι της καὶ ἐσπευσε μετὰ τινος ὥρας εἰς τὸ ἀναστατωθὲν χωρίον καὶ ἐπελάβετο ἐσπευσμένως τῶν ἀνακρίσεων, ἃς ἀληθῶς μετὰ πολλῆς τῆς τέχνης διεξήγαγε, διότι, ὁμολογητέον, οὐδεὶς ὑπερέχει τῶν Τούρκων εἰς τὴν διὰ τῶν ἀνακρίσεων εὐρεσιν τῆς ἀληθείας. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος αἱ ἀνακρίσεις κατέληξαν εἰς οὐδέν. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ μετὰ τὸσαύτης περισκέψεως καὶ προμελέτης διεξήχθη τὸ ὄλον δρᾶμα, ὥστε καθίστατο δυσχερὲς ἀτάτη ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἰχνῶν τῶν κακούργων. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως ἀπήλπισε τὸν διοικητὴν, λαβόντα μάλιστα ἐντόνους διαταγὰς τῆς Μεγάλῃς Βεζυρείας, εἰς τὴν σύσσωμοι πάντες οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεπίδημοι τῶν περιοίκων

χωρίων Ἕλληνες, ἅμα τηλεγραφικῶς μαθόντες τὸ γεγονός, ἔσπευσαν καὶ ἐζήτησαν τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων. Ὁ διοικητὴς τῆς Νίγδης, καλῶς, φαίνεται, μελετήσας τὸ ἐλληνικὸν Γνωθὶ σαυτον, ἀμέσως ἐνόησεν, ὅτι Τοῦρκοι ἦσαν οἱ ἥρωες τοῦ στυγεροῦ κακούργηματος, ἀλλὰ τίνες οὗτοι καὶ ἐν τίνι ἐκ τῶν τόσων πολυπληθῶν τουρκικῶν χωρίων τῆς μεγάλης ἐπαρχίας νὰ ζητησῇ τις τοὺς δράστας ; That is the question. Ἐν τούτοις ἐπενόησε τὸ ἐξῆς πρωτότυπον σχέδιον :

Προσεκάλεσε δι' ἐπισήμου διαταγῆς νὰ συνέλθωσιν εἰς εὐρεῖαν πεδιάδα πάντες οἱ τοῦρκοι κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων καὶ ἐκεῖ, καθεσθῆις ὁκλάδην ἐπὶ πλουσίου τάπητος καὶ ἀνάψας τὸ μακρὸν αὐτοῦ ἐκ πύξου τσιμποῦκι, ἐν τῷ μέσῳ νεφῶν εὐώδους καπνοῦ, ὡς Ὀλύμπιός τις Ζεὺς, ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὴν μικρὰν ὀρφανήν, διέταξε νὰ παρελάσῃ προ αὐτοῦ ἀνὰ εἰς πάντες. Ἡ παρέλασις διήρκεσεν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, καὶ ἡ Εὐδοκία οὐδένα τῶν φονέων τῆς μητρὸς αὐτῆς ἀνεγνώρισεν. Αἰφνης ἐν τῷ πλήθει ἐκείνῳ διέκρινε δύο - τρεῖς.

— Αὐτός, Πασσᾶ ἐφένδη, ἦταν ποὺ ἔχτύπησε τὴν μητέρα μου ἔς τὸ κεφάλι, αὐτὸς ἦταν ποὺ ἔχωσε τὸ μαχαίρι ἔς τὸ στήθος της, αὐτὸς ἔσπασε τὴν πόρτα μας!

Ὁ διοικητὴς διέταξεν ἀμέσως τὴν σύλληψιν τῶν ὑποδειχθέντων καὶ μετὰ τινὰς ἀνακρίσεις ἀπεδείχθησαν βάσιμοι οἱ λόγοι τῆς μικρᾶς καὶ ὠδηγήθησαν δεδεμένοι εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ διοικητηρίου καὶ ἐθαυμάσθη ἡ σοφία τοῦ περινοστάτου διοικητοῦ. Κατόπιν καὶ βαθμυδῶν οἱ συλληφθέντες ὠμολόγησαν καὶ τοὺς λοιποὺς συνεργούς, ὁμοίως καὶ τούτους μετ' οὐ πολὺ συλληφθέντας.

Ὁ διοικητὴς τῆς Νίγδης, ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐζήτησε νὰ ἀπεκδυθῇ οἶαν δὴ ποτε εὐθυναν, ὅθεν ἄνευ ἀναβολῆς ἀπεφάσισε νὰ σταλῶσιν εἰς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν, εἰς τὸ Ἰκόνιον, δέσμοι. Οἱ Χριστιανοὶ ἀνέπνευσαν, διότι ἐπὶ τέλους θὰ ἐδίδετο καλὸν μάθημα κατὰ τῶν ἐπιβουλεύοντων τῇ τιμῇ αὐτῶν ἀγρίων Τούρκων, διότι ἐκ φήμης ἤκουον περὶ τῆς φρικαλεότητος τῶν εἰρκτῶν Ἰκονίου. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀπλοῦν τέχνασμα τοῦ μικροπονήρου διοικητοῦ, ὅστις κατ' ἐπίφασιν ὑπερήσπιζε θερμότερα τοὺς Χριστιανούς, ἐνδομύχως ὅμως ἔχαιρεν ὑπερβαλλόντως, διότι ἐπέθετο ἐκ τῶν πράγματων ὅτι δὲν ἐξέλιπον παντελῶς ἀπὸ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ τὰ αἰμοδιψῆ ἔνστικτα καὶ ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν φανατισμὸς τοῦ παλαίου Τούρκου.

Ἡ Διοίκησις τοῦ Ἰκονίου, παρελθούσων τῶν πρώτων ὁρμῶν τῶν Χριστιανῶν, μετ' ὀλίγον κατεδίκασε (!) τοὺς δολοφόνους τῆς Μαρίας εἰς ἑξορίαν (;!). Καὶ ἄλλοι μὲν ἀπεσταλῆσαν εἰς τὴν Κύπρον, ἄλλοι εἰς τὴν Ῥόδον καὶ ἄλλοι εἰς εὐκρατέστερα κλίματα, καὶ σήμερον δὲ εἰς τῶν ἐπιζώντων, γέρων ἤδη καὶ εὖπορος, εὐρίσκεται ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Μαρίας, ἀπολαύων μάλιστα καὶ ἐξαιρετικῶν τιμῶν ὑπὸ τῶν

ὁμοεθνῶν αὐτοῦ, διότι ἄλλοτε ποτε ἐπέδειξε γενναϊότητα ἀξιολύμητον κατὰ τῶν Γκιανούρ !

Ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἐπαναλάβω καὶ τελευταίαν φοράν ὅτι δὲν γράφω μυθιστορίαν. Ἀλλως θὰ ὠδήγουν τὸν Δημήτριον εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐπὶ τῶν χαράδρων τῆς αἰμασσοῦσης ἡρωίδος πατρίδος τοῦ Μίνως καὶ Ῥαδαμάνθυος καὶ ἀκρατήτως ῥιπτόμενον κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ καὶ ἀνηλεῶς κατασφάζοντα μυριάδας Τούρκων, ἐκδικῶν τὸν ἄδικον θάνατον τῆς ἀγαπητῆς αὐτοῦ Μαρίας, ἣ ἤθελον παραστήσει αὐτὸν περιφερόμενον εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκεῖθεν λαύρως ἐπιπίπτοντα κατὰ τῶν διαβαινόντων Τούρκων καὶ εἴτι ἕτερον τῆς φαντασίας ἀποκύημα.

Ὁ Δημήτριος, καὶ ἂν ἤθελεν ἔτι, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιαύτην ἐκδικήσιν, ὡς τῷ ὄντι κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ πράξῃ, διότι τοιαύτη τις πράξις αὐτοῦ θὰ συνεπέφερεν ἄφρευκτον τὴν σφαγὴν τοῦλάχιστον τῶν συγχωρίων αὐτοῦ. Ἐσκέφθη ὀριμώτερον καὶ πεισθεὶς εἰς τὰς συνετὰς συμβουλὰς ἐμπειροτέρων, ἐκάλεσε τὴν μικρὰν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινουπόλιν καὶ ἐνέκλεισεν αὐτὴν ἐν τίνι τῶν παρθεναγωγείων ἡμῶν μετὰ τινὰ δὲ χρόνον μετέβη εἰς συνάντησιν τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ συζύγου, μαρνανθεὶς προῶρως !

Τὴν Εὐδοκίαν εὐκολώτατα ἀποκατέστησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει οἱ συμπολίται αὐτῆς καὶ μετὰ σεβασμοῦ πάντες οἱ Μικρασιάται ἀναφέροντες πάντοτε τὸ ὄνομα τῆς ἡρωϊκῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ἐγὼ δὲ, καὶ μετὰ πάροδον τοσούτων ἐτῶν, ἱερὸν καθήκον ἐκπληρῶν, ἀπὸ τῆς ἐλευθερίας ταύτης γωνίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, συνάγω ἀπὸ τοῦ θυμοσπάρτου Ὑμητοῦ τὰ ὀλίγα ταῦτα χόρτα τοῦ ἀγροῦ καὶ δι' αὐτῶν βραίνω τὴν μνήμην τῆς εὐγενοῦς καὶ ἡρωϊκῆς Ἑλληνίδος, ἐπαξίως δυναμένης νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν σεπτὴν χορείαν τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Ἀντιγόνης, Πολυξένης, Ἰφιγενείας, Μακαρίας, Ἠλέκτρας, Μπουμπουλίνας, Κυρὰ Φροσύνης καὶ πασῶν τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, αἵτινες προσηνέχθησαν σφάγια ἱερὰ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος !

IOAKIM BALABANHE

ΤΕΛΟΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Τὴν ἐπαύριον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταιγίδος, ὁ ἄββας Σκαλιόνι, κατὰ σκοπὸς ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, διέσχιζε τὴν ὁδὸν «Φερδινάνδου» πορευόμενος εἰς τῆς κομῆσεως.

Πολὺ παράδοξοι βεβαίως θὰ ἦσαν αἱ

¹ Ἀχιλλέως Παράσχου, Ποιήματα· τόμ. Β', σελίς 212.

σκέψεις, αἵτινες ἐτάρασσον τὴν πρῶαν ἐκείνην τὸν ἀββά, διότι, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τοὺς ἤδη πυκνοὺς διαβάτας, ὁμίλει μεγαλοφῶως.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἔλεγε, καὶ ἐγὼ δὲν ἔξέρω τί φαγὶ θὰ γίνη ἀπὸ ὅλον αὐτὸ τὸ μαγεῖρεμα! Ἡ κόμησα πάει νὰ τρελλαθῇ μ' αὐτὸν τὸν ἐλβετόν· αὐτὸς ὁ κουτὸς πάλιν ἀφίνει τὴν κότα καὶ κυνηγᾷ ἐκεῖνο τὸ ἀδύνατο κοτόπουλο, τὴν Φελιτσίτα! Τύφλα νάχῃ ἡ ἐξυπνάδα του! Καλὰ, παιδί μου, μὰ ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι· ὁ τελευταῖος ἔρω, ἔρω τεσσαρ-κοντούτιδος ἀκμαίας γυναικός, δὲν εἶνε παιγνιδάκι, πρόσζεε καλὰ, καὶ προπάντων ὅταν ἡ γυνὴ εἶναι Σικελὶς καὶ ὀνομάζεται κόμησα Σελλαμάρε!

Οὕτω μονολογῶν ἔφθασε πρὸ τοῦ μεγάρου καὶ κρούσας ἀνηγγέλθη εἰς τὴν ὡραίαν κόμησσαν.

Παραδόξως ὅμως, ἐν ᾧ ἤλπιζεν ὅτι ἀρκετὰ θὰ περιέμενεν ἕως οὗ ἰδῇ τὴν κόμησσαν, ἀμέσως σχεδὸν παρουσιάσθη αὐτῇ, φέρουσα θελκτικωτάτην πρῶϊνὴν ἐνδυμασίαν μὲ τὴν κόμην ἀτμηλῆτως ἐπὶ τῶν ὤμων ἐρριμμένην, μὲ τοὺς ὠραίους μαύρους ὀφθαλμούς της ἐκπέμποντας πῦρ.

Ὁ Σκαλιὸν ἐμάντευσεν ἤδη μεθ' ὁποίας νευρικῆς ἀνυπομονησίας ἀνέμενεν αὐτὴ τὰς εἰδήσεις του.

— Λοιπὸν τὴν εἶδατε, αἰ; ὁμίλησατε, ἠρώτησεν ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, πρὶν ἢ τὸν χαιρετίσῃ. Μόλις δ' οὗτος ἐπλησίασε παρετήρησεν ἐκπληκτος τὴν φοβερὰν κατάστασιν, εἰς ἣν εὐρίσκετο. Ὁδυτυχὴς ἀββάς ἦτο πλήρης βορβόρου, καταβελημένος· οἱ ὀφθαλμοὶ του, ὡς ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, ἐξήρχοντο σχεδὸν τῶν κογχῶν των.

— Μὰ, τί ἔχεις λοιπόν; πῶς εἶσαι ἔτσι; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; μήπως ἡ καταιγὶς...

— Εἶναι θαῦμα, κυρία κόμησα, ἂν βλέπετε ἀκόμη ζωντανὸν τὸν πιστὸν θεράποντά σας. Τὴν νύκτα τὴν διήλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς κλιτύος— ἂν καὶ ἐκεῖ δὲν εἶναι πλέον παρὰ ἐρείπια καὶ χώματα— ἂν δὲ ἡ Παναγία προστάτις μου δὲν μὲ ἐβόηθει, βεβαίως, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ ἤμουν σκεπασμένος μὲ τὸ χῶμα τῆς Φιουμάρας!

Ἀφῶνος ἡ κόμησα τὸν παρετήρει. Αἰσθημα παρὰδοξον ἐτάραττεν αὐτὴν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἀκουσίως ἐνεθυμήθη ἐκεῖνον, ὅστις, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸν αὐτὸν διέτρεξε κίνδυνον καὶ δι' ὃν δὲν ἦτο μῖσος μόνον τὸ ἄισθημα, ὅπερ ἔτρεψε.

— Καὶ... ἐκεῖνος; ἐπιθύρισε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο οἰανδήποτε ἀπάντησιν.

— Ἐκεῖνος; τῇ ἀπήντησεν ὁ ἀββάς το-νίζων ἰδιαιτέρως ἐκάστην λέξιν, ἐκεῖνος, κυρία μου, ὅχι μόνον δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀλλὰ μεθυμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἔφθασε πρὸ ἐμοῦ ἔφιππος εἰς τὴν πόλιν καὶ χωρὶς ἀμφιβολίαν θὰ εὐχαριστῇ τὴν τύχην, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμεν ἀνενοχλήτως νὰ γευθῇ τῶν ἡδυτέρων στιγμῶν τῆς ζωῆς του.

Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος, θελκτικὴ μου δέσποινα, ἄλλος περνᾷ τὴν νύκτα μεθύων εἰς τὰς τρυφερωτέρας ἀγκάλας, καὶ ἄλλος δεόμενος, ἵνα παραταθῇ μέχρι πρωίας, τουλάχιστον, ἡ ἀθλία ζωὴ του!

Ἡ κόμησα ὀλίγον ἔλειψε νὰ πῆσῃ λιπόθυμος· ἐπαιζε μὲ ἐλεφάντινόν τι κομποτέχνημα παριστῶν τὸν Ἑρωτα μὲ τὰ βέλη του, τόσον δὲ ἦσαν νευρικαὶ αἱ κινήσεις της, κατὰ τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἀββά, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἑρως ἐξέπνευσε θραυσθεὶς μεταξὺ τῶν ἀπαλῶν δακτύλων της.

Τοῦτο παρατηρήσας ὁ πονηρὸς ἀββάς εἶπεν εἰρωνικῶς γελῶν:

— Τί κακὸν σημεῖον δι' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπάτε!

Ἐκείνη ὅμως μεθ' ὀρμῆς ρίψασα μακρὰν τὰ τεμάχια, ἀνέκραξεν ὀργίλῃ:

— Καὶ ποῖος εἶπε ὅτι τὸν ἀγαπῶ;... ἐκεῖνος, ὅστις περιφρονεῖ τὸν ἔρωτά μου ἀποκτᾷ ἀμέσως τὸ μῖσός μου! Λέγε, Σκαλιόνε, τώρα θέλω ὅλα, ὅλα νὰ τὰ ἀκούσω.

Καὶ ὁ ἀββάς ἤρχισε τὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων ὅπως ἐγνώριζεν αὐτά, ἡ μάλ-λον ὅπως τὰ ἐφαντάσθη τὸ κακόβουλον πνεῦμά του. Περιέγραψε τὴν καταιγίδα, τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεξεν ἡ κόρη, τὴν ἀνέλπιστον ὑπὸ τοῦ Ἑκαρτ σωτηρίαν της, τὴν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ της διανυκτέρευσιν. Ὅταν ὅμως προσέφερε τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος, τῆς κόρης τοῦ Ρωμαίου, τοῦ ἐπιπλοποιοῦ της, τότε ἡ κόμησα ἀνετινάχθη ἑξ ἁλλος, καὶ ἐκτὸς ἐαυτῆς ἐκ τῆς ὀργῆς ἀνέκραξε:

— Πῶς τὸν ἄθλιον, τὴν θυγατέρα τοῦ ἐπιπλοποιοῦ μου; ἐκεῖνου ὅστις καθημερινῶς διορθοῖ τὰ ἔπιπλά μου, αὐτὴν, ἥτις δικαίως θὰ ἐνομιζέτο εὐτυχὴς ἂν τὴν προσελάμβανον ὡς θαλαμηπόλον· αὐτὴν προτιμᾷ τῆς κομῆσεως τοῦ Σελλαμάρε; Καὶ χάριν αὐτῆς τῆς οὐτιδανῆς περιφρονεῖ τὸν θάνατον!...

Ὁ ἀββάς ἠγέρθη καὶ πλησιάζας τὴν κόμησσαν ἔλαβε τὸν τρέμοντα βραχίονά της, ἐν ᾧ δὲ ἐβόηζε τὸ πονηρὸν καὶ κακόβουλον βλέμμα του εἰς τὸ πυρετωδὲς αὐτῆς ὄμμα τῇ λέγει:

— Καὶ σημειώσατε, καλὴ μου κόμησα, ὅτι τὸ πράττει σήμερον, εἰς ἐποχὴν δηλαδὴ, καθ' ἣν ὁ σικελικὸς λαὸς ἀκονίζει τὰ ὅπλα ἐναντίον τῆς Νεαπολιτικῆς δυναστείας· αὐτὸς ἀξιωματικὸς τῆς ἐλβετικῆς φρουρᾶς ἐρωτεύεται τὴν θυγατέρα τοῦ πρώτου, τοῦ φοβερωτέρου ὀχλαγωγοῦ τῆς Μεσσήνης!

Τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε καὶ ὁ καταχθόνιος ἀββάς, ὅστις ἐσχάτως ἔτι ἔλαβεν ἀφορμὰς μίσους πρὸς τὸν εὐνοούμενον τῆς Τερεζίνας, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του.

— Ναί, ἀββά, ἐπιθύρισε μετὰ τρεμούσης ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνῆς, ναί, ἔχετε δίκαιον, τὸ ἀμάρτημα εἶναι διπλοῦν, ἐπομένως καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου πρέπει νὰ εἶναι τελεία· βοήθησόν με, ἀββά, νὰ σκεφθῶ! νὰ ἀποφασίσω! ὅτι δὲ λεχθῇ ἐδῶ, ἅς μείνῃ μεταξὺ μας, καλὴ μου πνευματικὴ!

Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά της.

Ἐπὶ πολὺ ἔμεινον ψιθυρίζοντες ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου, οὐδεὶς ὅμως ἦτο δυνατόν νὰ ὑποπτευθῇ τί ἐχαλκεύετο ἐναντίον τοῦ ἀθῶου Ἑκαρτ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Σκαλιόνε ἐγερθεὶς πρὸς ἀποχαιρετισμόν,

— Ἀριστοῦργημα, ἀνεφώνησεν, ἀπειφασίση, οὕτω θὰ γείνη, σὰς βεβαιῶ δὲ ὅτι εἶναι τὸ κάλλιστον μέσον, διότι δὲν πρέπει ἡμεῖς νὰ ἐνεργήσωμεν κατ' οὐδένα λόγον. Τὸν βασιλικὸν αὐτὸν ἀξιωματικὸν πρέπει νὰ τὸν κτυπήσουν οἱ ἐχθροὶ του καὶ σήμερον μόνον θὰ παραστήσω διὰ τῶν μελανωτέρων χρωμάτων εἰς τὸν ἀρραβωνιστικὸν τῆς Φελιτσίτας τὸν υἱὸν τοῦ Σαλβατόρου Μέρλου, ἀνακοινῶν τὴν κατὰ τὴν χθεσινὴν νύκτα ἐν Βαδιάτσα ἀίσχρὰν ἀτίμωςιν του!

— Καὶ σήμερον ὁ πατὴρ της θὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματός της τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις ἠτίμασε τὸν οἶκόν του!...

Κατὰπληκτος ἔμεινεν ὁ κόμης σύζυγός της, ὅτε, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐστιατόριον κατὰ τὸ πρόγευμα, εὗρεν εἰς ἄκραν εὐθυμίαν τὴν πάντοτε, πρὸς αὐτὸν τουλάχιστον, μελαγχολικὴν καὶ δύστροπον σύζυγόν του· ἡ φλυαρία της δὲν εἶχεν ὅρια· ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ τῷ παρεπονέθη ὅτι οὐδέποτε ἐφρόντισε νὰ τὴν διασκεδάσῃ, ἀπεφάσισε νὰ φροντίσῃ μόνη της· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐνόησε νὰ παρέλθουν αἱ ἀπόκρεω χωρὶς νὰ δώσῃ οὔτε ἓνα τουλάχιστον χορόν, διὰ τοῦτο εἶχε σκοπὸν, κατὰ τὴν τελευταίαν κυριακὴν τῶν ἀπόκρεω, νὰ προσκαλέσῃ ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν· ἐπομένως ἀνάγκη πᾶσα νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ Ρωμαῖος, ὁ ἐπιπλοποιοῦς.

— Τὸν Ρωμαῖον; ἄμ' αὐτὸς δὲν ἔχει καιρὸν διὰ τέτοια· πρὸ ὀλίγου τὸν συνήντησα μὲ τὸν παλαιόν μου φίλον τὸν Μαρκήσιον τοῦ Ροβέρου ἐκ Ταυρομενίου· ἐμύριζαν συνωμοσίαν καὶ μπαροῦτι· τί νὰ σοῦ εἴπω, Τερεζίνα, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐκλέγεις καλὴν ἐποχὴν διὰ τὰς ἐορτάς σου!

Μειδιῶσα ὅμως ἐκείνη τῷ ἐπέταξε νὰ σιωπήσῃ.

— Τότε λοιπόν, θὰ δώσω καὶ ἐγὼ ἐορτὴν συνωμοσίας, ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκεῖνους, ἐναντίον τῶν ὁποίων συνομνύω...

Ὁ γέλως ὅμως αὐτῆς εἶχε τόσον παρὰδοξον καὶ μεταλλικὸν ἦχον, ὥστε ὁ κόμης ἐκπληκτος ἀνέβλεψε καὶ τὴν παρετήρει.

IB'

Μεσημβρία δὲν εἶχε σημάνει ἔτι καὶ ἡ κόμησα εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου, ὅπερ μόλις τὴν πρῶην συνέλαβε· καὶ πράγματι, εὐρίσκετο πρὸ αὐτῆς ὁ τυχαίως τοῦ μεγάρου διερχόμενος Ρωμαῖος, ὃν ἔκραξεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν κατὰ διαταγὴν αὐτῆς.

Οὐδὲν παρὰδοξον εὐρίσκειν ὁ Ρωμαῖος εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην· διότι συχνάκις προσεκαλεῖτο ἐκεῖ, ἦτο δ' ὁ μόνος, ὅστις ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἰδιό-

τροπον ἀριστοκράτιδα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διακόσμησιν τοῦ μεγάρου, κατὰ τὰς ἐορτὰς τὰς ὑπ' αὐτῆς διδομένας.

Διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ εἰσῆλθε, διὰ πολλῶν θαλάμων διελθὼν, εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ἣ περιέμενεν αὐτὸν ἡ κόμησσα μετὰ τοῦ ἄββᾶ, ἐχαίρειττε καὶ καθήσας περιέμενε νὰ τῷ ἀποτείνωσι τὸν λόγον.

— Καλῶς ἦλθε, φίλε Ρωμαῖε, ἤρχισεν ἡ κόμησσα νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, πόσον χαίρω ὅτι δὲν ἐδιστάσαστε εἰς ἀπλὴν μου πρόσκλησιν νὰ διέλθῃτε τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας μίᾳς ἐχθρᾶς σας!

— Ἐχθρᾶς μου! σεῖς, κυρία κόμησσα, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ρωμαῖος, μὴ φοβεῖσθε καὶ μὲ τὰς κυρίας δὲν εἴμεθα θυμωμένοι!

— Καὶ μόνον τοῦτο εἴμεθα ἐχθροί, διότι ἐδῶ ἰσχύουν οἱ Νεαπολιτανοί—οἱ ἔλθετοί ἀξιοματικοί—καὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς τοὺς μισεῖτε ἐξίσου, τοὺς δευτέρους πρὸ πάντων! Ἐ! τί λέτε; Ἀλλὰ τέλος πάντων, αὐτὸ ἐνδιαφέρει σᾶς μόνον, ὅπως καὶ ἐγώ, τίποτε ἄλλο δὲν θέλω παρὰ οἱ φίλοι μου νὰ μείνωσιν εὐχαριστημένοι ἢ μάλλον νὰ κατενθουσιασθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐορτὴν, καὶ ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς, νὰ μὴ λησμονήσωσι τὴν κυριακὴν τῶν ἀπόκρεω, τὴν ὁποίαν θὰ διέλθωσιν εἰς τὸ μέγαρόν μου· ἀλλὰ τοῦτο, ὡς σᾶς εἶπον, ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπὸ σᾶς καὶ διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ βάλετε τὰ δυνάτά σας καὶ νὰ μεταβάλλητε τὸ μέγαρον αὐτὸ εἰς ἄντρον Νυμφῶν παντοῦ νὰ βασιλεύῃ ἡ μαγεία, τὸ θέλητρον θέλω νὰ τὸ μεταβάλλετε εἰς φανταστικὸν θρόνον τῶν ἀπόκρεω· παντοῦ ἄς βασιλεύῃ ἡ τρελλὴ αὕτη Θεά, καθὼς μέλλει νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τὰς καρδίας τῶν προσκεκλημένων μου. Μὴ φεισθῆτε τίποτε· τὸ βαλάντιόν μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας, χῶσατε ὅσον θέλετε βαθεῖα τὴν χεῖρά σας, θὰ τὸ ὑπομείνω μὲ εὐχαρίστησιν!

Αἱ λέξεις αὗται ἐκολάκνεον ἐξαισίως τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Ρωμαίου, ὅστις παρστήρει πρὸ αὐτοῦ διατεθειμένα πάντα τὰ μέσα, ἵνα ἐξασκήσῃ ἀνέτως τὴν τέχνην, ἣν πράγματι καλλίτερον παντὸς ἄλλου κατεῖχε· πρὸς τοῦτο, τὸ μέγαρον τοῦτο ἦτο γνωστὸν μέχρι τῶν μικροτέρων δωματίων του· ἡ δὲ ζωνρὰ φαντασία του, ἐν ᾗ ὠμίλει ἡ κόμησσα, τῷ ἀναπαρίστα τὰ πολυπληθῆ αὐτοῦ διαμερίσματα, τὰς μεγαλοπρεπεῖς διὰ διπλῶν ὑψηλῶν θυρῶν συγκοινωνούσας αἰθούσας, μὲ τὰ ἐπὶ τῆς θαλάσσης βλέποντα ὑψηλὰ παράθυρα τῶν, καὶ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν τὰ θελκτικώτατα ἐκεῖνα καλλυντήρια, ὧν τὸ λυκόφως καθίστων ἔτι μαγευτικώτερον οἱ πολυχρῶμοι, ἐξ ἀλαβάστρου κρεμαστοὶ λαμπτήρες, τοὺς μεταξὺ αὐτῶν ἀποκρύφους διαδρόμους καὶ μυστικὰς κλίμακας, τὰ πολυπληθῆ ἄλλα δωματία, ἅτινα ἐχρησίμευον ὡς ἐστιατόρια, καπνιστήρια καὶ σφαιριστήρια, πάντα δὲ ταῦτα ἦτο ἑτοιμας, ὡς διὰ μαγείας νὰ μεταβάλλῃ εἰς

μυθώδη ἐνδιατήματα Νυμφῶν, πεπληρωμένα ἀνθέων καὶ εὐωδίας.

— Θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμῆτε, κυρία κόμησσα, ἀνέκραξεν ὁ Ρωμαῖος μεταδίδων τὰς σκέψεις του καὶ προσπαθῶν νὰ περιγράψῃ τὰ σχέδια, ἅτινα εἶχεν ἤδη συλλάβῃ ὁ ἐκγεγυμνασμένος αὐτοῦ ὀφθαλμός. Αὐτὸ αἰφνης τὸ δωματίον θὰ τὸ μεταβάλλω εἰς μέγαλον ἀνθοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ βασίλισσα τῆς ἐορτῆς, ἡ οἰκοδέσποινα, θὰ στήσῃ τὸν θρόνον· τῆς καὶ θὰ συλλέξῃ τὴν αὐλὴν τῆς· ὁ ὀφθαλμός θὰ μαγεύεται ἀπὸ τὸ θέλητρον τῶν συνθέσεων, τῶν διαφόρων ἀνθέων, ἀπὸ δὲ τοῦ κυανολεῖκου φατνώματος θὰ κρέμαται λάμπων φωτεινὸν στέμμα· τὰ καλλυντήρια ὅμως, καθὼς καὶ οἱ πολυπληθεῖς διαδρόμοί των, θὰ μεταβληθῶσιν εἰς θελκτικούς μυστηριώδεις, ἐν τῷ ἡμίφωτι, δρυμοὺς καὶ αἱμασίους, θὰ φέρωσι δὲ εἰς τὰ ἄδυστα, ὅπου ἡ Ἀρμίδα! θὰ δέχεται τοὺς λατρευτάς της!

Ἀρμίδα; Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἡ κόμησσα ἔφριξεν. Ἀρμίδα; ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα; Πῶς ὁ Ρωμαῖος ἐξεστόμισε τοιοῦτόν τι! Τί ὑπαινίσσεται; Ἐπειτα καὶ αὗται αἱ φαντασιώδεις ὀμιλίαι του τί σημαίνουν; Μήπως τὴν εἰρωνεύεται;

— Ἀλλὰ, Ρωμαῖε! καὶ στὸ σπῆτί σου κάμνουν καὶ ἐκεῖ αὐτὰς τὰς ρωμαντικὰς μυθολογίας; Ἀ! αὐτὸ δὲν ἦτο ἰδιόκόν σας, βέβαια· ἡ θυγάτηρ σας ἴσως, διότι ἐπὶ τέλους αὕτη ἡμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τὸν Τάσσο... καὶ νὰ γνωρίζῃ ὡς ἐκ τούτου καὶ κανένα ὠραῖον Ρινάλδον! Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἡ θυγάτηρ σας εἶναι θαυμασίως ὠραία, δὲν λέγουν ἔτσι ἔξω, ἄββᾶ; Διὰ τί δὲν τὴν στέλλετε ἐδῶ εἰς τὴν ἐορτὴν μας, πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶμεν, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ τὴν περιποιηθῶ ὅσον δύναμαι.

— ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ μυριάκις, κυρία, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον, ἡ θυγάτηρ μου εἶναι δειλὴ κόρη τοῦ λαοῦ, δὲν τὴν σηκώνει ὁ ἀέρας ἐδῶ!

— Ἐλα δά, Ρωμαῖε! μὴ μᾶς κόνῃς τὸν κουτόν, ἀνέκραξεν ὁ μέχρι τοῦδε σιωπηλὸς ἄββᾶς, μὴ φοβεῖσθαι καὶ ἡ κόρη σου θὰ εὕρῃ ἐδῶ γνωστούς.

Ὁ Ρωμαῖος ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται.

Τί ἤθελον νὰ τῷ ἀναγγείλωσιν ἀφ' ἐνὸς ἡ κόμησσα μὲ τοὺς ὑπαινιγμούς της τοῦ Τάσσου καὶ Ρινάλδου καὶ ὁ ἄββᾶς αὐτός! Τί συνέβαινε; Μήπως δὲν ἔκαμνε καλὰ νὰ νομίζῃ ὅτι τὸν ὑπαινίσσονται, ἐν ᾗ ἴσως, ἴσως αἱ λέξεις εἶναι ἀθῶαι; Ἀλλ' ἡ κόμησσα δὲν τῷ ἀφῆκε καιρὸν ἵνα σκεφθῇ.

— Ἡῦρα, ἡῦρα! ἄκουσε, Ρωμαῖε, ἡ κόρη σου θὰ ἔκαμνεν ὡς ἐλθετὶς μετημφιεσμένη τὴν ὠραιότεραν μασκαράτα—ταῦτα δὲ λέγουσα τὸν παρστήρει λοξῶς μετὰ τινος εἰρωνείας—γὰρ φαντάσου την μὲ τὸν στοργγυλὸν ψάθινον πῖλον καὶ ἐπάνω μερικὰ τριαντάφυλλα τῶν Ἀλπεων· νὰ ᾄδῃ ὅμως πολλὰ καὶ νὰ βγαίνουν, διὰ νὰ ἡμπορεῖ ἡ καυμένη νὰ ρίπτῃ εἰς τοὺς λα-

1 Ποίημα Τορκουάτου Τάσσου, ἐξ οὗ ἐλήχθησαν πλεῖστα ὅσα μελοδράματα καὶ δράματα.

τρευτάς της ὅπως θέλει ἡ μικρὰ της καρδιά, ἔ! Τί ὠραία! Εἰς δὲ τὸ στήθος, εἰς τὴν μέση ἀκριβῶς, ἕνα τριανταφυλλάκι διὰ τὸν ἐκλεκτόν της! Θαυμάσια, χά! χά!...

Ὡς κοπερὰ βέλη ἐξήρχοντο αἱ λέξεις αὗται τῶν χειλέων της, ἐκάστη δὲ τούτων ἐπληττε τὸν δυστυχῆ Ρωμαῖον, ὅστις ἤρχισεν ἤδη νὰ μὴ ἐννοῇ τίποτε.

— Ἀς τὰ ἀφήσωμεν τώρα αὐτά, κυρία κόμησσα, ἀπήντησεν ἡσύχως καὶ σοβαρῶς· δὲν ἡμπορῶ, οὔτε θέλω, νὰ ἐννοήσω τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν τῶν λόγων σας! Τὸ μέγαρόν σας θὰ ᾄδῃ ἑτοιμον ὅπως τὸ θέλετε καὶ ὁπότε ὀρίσετε.

Καὶ ἡτοίμαζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ὁ ἄββᾶς διὰ βλέμματος συννενοηθεὶς μετὰ τῆς κομήσσης,

— Ρωμαῖε! τῷ λέγει, ἀντὶ νὰ ἀπορρίψῃς τὴν πρόσκλησίν μου, δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ ἐρωτήσῃς ὁ ἴδιος τὴν θυγατέρα σου, ἂν θέλῃ· πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ λησμονήσῃς νὰ τῆς εἰπῇς ὅτι θὰ ᾄδῃ καὶ οἱ ἀξιοματικοὶ ὅλοι, δὲν θὰ λείπῃ δὲ καὶ ὁ λοχαγὸς ὁ βαρόνος Χάτβιλ!

Τοῦτο ἦτο πολὺ. Ὁ Ρωμαῖος εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὴν θύραν· ἀκούσας τὰς τελευταίας ἐκείνας λέξεις, ἐστράφη ὡς εἰ ὄφρις τὸν εἶχε δαγκάσει.

Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπον· ἤδη ἤρχισε νὰ ἐννοῇ· διὰ στερεοῦ δὲ βήματος προχωρήσας ἐνώπιον τοῦ Σκαλιόνι:

— Σκαλιόνι! τῷ λέγει, ἔχε χάριν ὅτι σέβομαι τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσαι, εἰ δ' ἄλλως, ἡ ὕβρις αὕτη, τὴν ὁποίαν τὸ βρωμερόν σου στόμα....

Ἐτοιμος ὅμως ὁ Σκαλιόνι:

— Ὑβρις; τῷ λέγει, ἐν ᾗ συγχρόνως παρενέθεσε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ρωμαίου μεγίστην ἔδραν, τί λέγεις, καλέ μου Ρωμαῖε, ποῖος θέλει νὰ σὲ ὕβρισῃ; Μήπως ὅταν κανεὶς λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ὑβρίζει; Καὶ τί τάχα; σὲ ἐμὲ θὰ ξεσπάσῃς, πῶς σοῦ λέγω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὅλη ἡ πόλις διατυμπανίζει, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἐλθετὸς ἀξιοματικὸς εἶναι ὁ ἐρωμένος..

Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ Ρωμαῖος καὶ μὴ πιστεύων εἰς τὴν ἀκοήν του, ἔμενεν ἀκίνητος. Ὡς ἐν ὀνείρῳ ἤκουε τὴν κόμησσαν νὰ τον δικαιολογῇ.

— Μὰ πῶς ἤθελες, ἄββᾶ, νὰ τὸ γνωρίζῃ; προσέθεσεν ἡ κόμησσα, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Σκαλιόνι, ἀφ' οὗ ἔλειπε τόσας ἡμέρας!

— ὦ! ναί! πολὺ σωστά· ἀπήντησεν ὁ ἄββᾶς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ μάθῃς, Ρωμαῖε, σὺ εἰς τὸν ἄγιον Πρῶτον ἡσο ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ κρυφὸ κελλί καὶ συνδισκέπεσσο, ἐν ᾗ ἡ κόρη σου κάτω εἰς τὴν αὐλὴν.... Ναί, ναί, Ρωμαῖε· σὲ λυποῦμαι, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις! καμμιά φορὰ οἱ πατέρες ἔχουν πολὺ ἄδικον, ὅταν λείπουν τόσον πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι των.

— Σκασμός, ἄχρεῖ! οὔτε λέξιν μὴν εἰπῇς... ἀνέκραξεν ὁ Ρωμαῖος, ἐνᾗ διὰ καταπληκτικῆς δυνάμεως ἐγείρας ὡς ἄθυρμα τὴν μεγίστην ἔδραν, ἣν ὁ ἄββᾶς παρενέθεσε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνου, ἦτο ἑτοιμος νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄββᾶ.

Μόλις ἡ κόμησσαι ἐπρόφθασε νὰ παρέμβῃ, καὶ νὰ σταματήσει τὴν ὁρμὴν τοῦ Ρωμαίου.

— Ρωμαῖε! τῷ λέγει, ὅ,τι εἶπες προηγουμένως μὴ τὸ λησμονῆς· τώρα συλλογίσου ὅτι εἶμαι οἰκοδόσποινα, καὶ σὰς βεβαίω ὅτι δὲν θὰ ἀνεχθῶ ποτέ...

— Καὶ ἀνέχεσθε, κυρία, νὰ ὑβρίζηται εἰς τὴν οἰκίαν σας ἄνθρωπος τίμιος;

— Ποῖος σὲ ὕβρισε, φίλε μου, ἀνέκραξε περίτρομος ὁ ἀββάς, δὲν σοὶ λέγω παρὰ ὅ,τι εἶδα, ὅ,τι ἤκουσα καὶ ἐπειδὴ σὲ ἔγαπῶ...

— Πῶς; εἶδες; ἤκουσες; λέγε ἀμέσως, ἀθλίε, διότι εἰς τὴν τιμὴν μου, δὲν θὰ μὲ ἐμπόδιζε...

Καὶ πάλιν ἐκράτησεν αὐτὸν ἡ κόμησσαι, ἥτις κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦτο κάτωχος.

— Σταθῆτε, ἐννοῶ τὴν ὀργὴν σας, ἀλλὰ εἶνε ἀδικον νὰ τὴν διευθύνετε ἐναντίον τοῦ Σκαλιόνι· ἐν ἡμῶν εἰς τὴν θέσιν σου· Ρωμαῖε... ὑπάρχει κάποιος ὁ ὁποῖος δὲν ἔπρεπε αὐριον νὰ ἴδῃ τὸν ἥλιον τῆς Μεσσηνίας.

Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ταραχὴ τῆς κομήσσης, ἐν ᾗ ἔλεγε ταῦτα, ἦσαν τόσοσιν παράδοξοι, ὥστε ἐφέλκυσαν τὴν προσοχὴν καὶ τὰς ὑπονοίας τοῦ Ρωμαίου. Ἐπὶ πολὺ τὸ διαπεραστικὸν τοῦ βλέμμα προσέπαθει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς μυστηριώδους ταύτης γυναικός· τί νὰ ὑπηνίσσето ἄρά γε; τί ἐζήτουν ἀπὸ αὐτόν, αὐτὴ ὡς καὶ ὁ ἀθλιὸς ἐκεῖνος ἀββάς; Διὰ τοῦτο τὸν ἐζήτησαν;

— Τί σιωπᾷτε; διατὶ με παρατηρεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, Ρωμαῖε!

Οὗτος ὅμως ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός· εἶτα ἡρέμα καὶ τονίζων ἰδιαιτέρως ἐκάστην λέξιν, τῇ λέγει:

— Καὶ πῶς σεῖς, κυρία κόμησσαι, τώρα δεῖκνυτε τόσοσιν ἐνδιαφέρον διὰ τὰ οἰκιακά τοῦ πτωχοῦ Ρωμαίου, ἐν ᾗ ἄλλοτε ποτὲ δὲν τὸ ἐκάματε αὐτό; Ἐπειτα πῶς συμβαίνει οἱ λόγοι σας νὰ συμφωνοῦν, ὡς ἐκ συννενοήσεως, με ὅ,τι ἐτόλμησε νὰ ἐμέσῃ τὸ στόμα τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ συντρόφου σας; Ἄ! κυρία κόμησσαι, ὁ Ρωμαῖος δὲν περιπαίζεται τόσοσιν εὐκόλως· καὶ χαλκεύεται ἐδῶ· μὴ νομίζετε δὲ ὅτι θὰ μοῦ διαφύγῃ!

Εἰς βοήθειαν ὅμως τῆς ἀμνηχανούσης κομήσσης ἦλθεν ἀμέσως ὁ Σκαλιόνι.

— Πῶς! δὲν με πιστεύεις, Ρωμαῖε!... τότε δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ πράξῃς, παρὰ νὰ ἐξετάσῃς τὴν θυγατέρα σου αὐτήν. Ἐρώτησέ την ποῖον συνήντησε εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Πράου, ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἓνας ἀξιωματικὸς ἔρχεται πρὸ καιροῦ καθημερινῶς εἰς Βαδιάτσον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν σου, ἂν ἦναι ἀλήθεια ὅτι χθὲς ἐκινδύνευσεν κατὰ τὴν καταιγίδα, καὶ ἂν τὴν ἔσωσεν ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ἀξιωματικὸς! Ἐρώτησέ την, τέλος, ἂν εἶναι ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος τὴν ἔφερεν ἡμιθανῆ εἰς τὴν οἰκίαν της, εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἂν πράγματι ἔμεινε τὴν νύκτα ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ τέλους δὲν πι-

στεύω νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ σοὶ ἀρνηθῇ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀξιωματικὸς ὀνομάζεται Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ!

Ἰσχυρὰν δύναμιν κατέβαλλεν ὁ δυστυχὴς Ρωμαῖος, ἵνα κατισχύσῃ τῆς φοβερᾶς ὀργῆς, ἥτις τὸν ἐπνίγεν· ἠσθάνετο ἐκυτὸν ἔνοχον, διότι δὲν εἶχε κατασυντρίψει ἤδη τὴν κεφαλὴν τοῦ φοβεροῦ ὄφεως, ὅστις ἐτόλμα νὰ ἐκτοξεύῃ ἀτιμωρητὴ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, τοῦ φοβεροῦ ὀχλαγωγού, τὰς βανασυοτέρας τῶν ὕδρεων.

Ἀλλαχοῦ ὤφειλε νὰ στραφῇ, ἵνα διαφωτίσῃ τὸν σκοτοδινιῶντα ἐγκέφαλόν του, δι' ὃ, ἀποτενιόμενος πρὸς τὴν κόμησσαι,

— Καὶ αὐτὸν τὸν ἀξιωματικόν, κυρία μου, τῇ λέγει, τὸν γνωρίζετε καλὰ, ἔ;

Ἐκείνη ὅμως, παρεξηγήσασα ὅλως τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ρωμαίου, καὶ λησμονήσασα ἐκυτὴν, ὡς καὶ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ὤφειλε νὰ παίζῃ,

— Ἄν τὸν γνωρίζω; ἀνακράζει. Εἶνε ἐχθρὸς μου, ὅπως καὶ ἰδιὸς σας· εἴμεθα σύμμαχοι, Ρωμαῖε, εἰς αὐτὴν τὴν περιστάσιν καὶ διὰ τοῦτο ὁμοῦ ὀφείλομεν νὰ ἐκδικηθῶμεν.

Τοῦτο ἤρκεσεν ἵνα ὡς ἀστραπὴ φωτίσῃ τὸ σκιάφος, ὅπερ ἐπεκράτει εἰς τὰς ὑπονοίας τοῦ Ρωμαίου· πάραυτα ἠνόνησε τὸ παιγνίδιον, ὅπερ ἡ κόμησσαι ἦτο διατεθειμένη νὰ παίζῃ εἰς λογαριασμόν του.

— Ἄ, τώρα ἐννοῶ, ἐπαναλαμβάνει χωρὶς νὰ στρέψῃ ἀπ' αὐτῆς τὸ διαχυγὲς καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα του, ὥστε διὰ νὰ μοὶ εἴπητε αὐτὰ μ' ἐκράξατε εἰς τὸ μέγαρόν σας καὶ ὄχι διὰ νὰ μοὶ ἐπιφορτίσετε τὸν ἐξωραϊσμόν τοῦ μεγάρου σας, αἱ!; Ἄ! ὤφειλον νὰ τὸ ἐννοήσω, με συγχωρεῖτε, κυρία κόμησσαι, ἐλησμόνησα τὴν καλλονὴν σας καὶ τοὺς ἀπείρους λατρευτάς σας. Χά! χά! σήμερον λοιπὸν σὰς ἦλθεν ἡ ὄρεξις νὰ ἐκδικηθῇτε ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν σὰς ἤκουσε, καὶ βεβαίως με χρειάζεσθε! Τί λέτε, δὲν τὸ ἐκατάλαβα;

Ἡ κόμησσαι ἀνεπήδησεν ὡς δηχθεῖσα ὑπὸ ὄφεως καὶ με βλέμμα πύρινον προὐχώρησε πρὸς τὸν Ρωμαῖον· ἐκεῖνος ὅμως τῇ ἀνέκοψε τὴν ὁρμὴν της.

Δὲν ἀνεγνώριζέ τις πλέον τὸν κεκυρωμένον καὶ ταπεινὸν ἐργάτην· δι' ἐπιτακτικῆς χειρονομίας τὴν ἐσταμάτησε καὶ διὰ βροντῶδους φωνῆς:

— Θὰ σιωπήσετε, κυρία, τῇ λέγει, ἔως ὅτου τελειώσω. Ἄ! ἀπεφασίσατε λοιπὸν νὰ με τυφλώσετε τόσοσιν, ὥστε διὰ τῶν πράξεων μου νὰ ἀτιμάσω τὴν οἰκίαν μου καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ ἀνγκασθῶ νὰ γείνω τυφλὸν καὶ πειθήνιον ὄργανον σας— καὶ οὕτω νὰ ἐκδικηθῶμεν ὁμοῦ... Χά, χά! πολὺ ἀστεῖον καὶ εὐφυὲς εἶναι αὐτό· δὲν τὸ ἀρνούμαι.— Ἄ! κυρία κόμησσαι, ἐξελάβατε τὸν Ρωμαῖον διὰ παιδικὸν ἄθυρμα, με τὸ ὁποῖον νὰ στολίσῃτε τὸ στήθος κανενὸς ἐρχστοῦ σας. Φθάνει! περιττὸν ὅμως εἶναι νὰ εἴπωμεν περισσότερα· ἐγὼ πηγαίνω, καὶ ἄς διορθώσῃ ὁποῖος ἄλλος θέλει τὸ σπῖτι σας· ὁ Ρωμαῖος δὲν δέχεται πλέον διαταγὰς ἀπὸ τὴν κόμησσαι τοῦ Σιλλαμάρε.

[Ἐπεται συνέχεια].

Α. Δ. Χ.

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς.— Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μετ' ὁ ἀντίτιμον τοῦ παραγελλομένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρσμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4.70 — Ἡ Ἑλνὰ, ἥτις σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Τιμωρία Βαλεντίνης Σαβράν δρ. 2.50 — Εἰς Χειρῶν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4.10 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράτλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαζία Ἀριμὸς 13, ὑπὸ Ἐαδιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.10 — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τένκου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστράς δρ. 4.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 4.10 — Ἀφρικὴ, ἥ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδόμαδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθίη, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 4.10 — Ἡ Μοσχολογία τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὼκ δρ. 2.20 — Ἡ Κόμησσαι Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτζίδου (ἐκδόσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὼκ δρ. 4.70 — Ἡ Ἀροτοπώλις, ὑπὸ Ἐαδιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτῆ, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔγγραφα ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόνις δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 4.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Ἀληταρχὸς Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μετὰ 3 μεσορρύσταν, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὼκ δρ. 4.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 4.30 — Μετὰ εἰκόνιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Σουζυγκιῦ Ἐρωτος (ἐκδόσις Β') δρ. 4.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγοῦμη δρ. 3.70 — Χαρακτῆρες, εἰκόνες ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἡθῶν καὶ ἔθιμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἡ αἰ Δύο Ἀδελφῶν, ἥθικὸν διήγημα δρ. 4.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 4.60 — Δὺν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση, μετὰ 13 εἰκονογραφήων δρ. 5.30 — Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ἐαδιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 4.10 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρως, ὑπὸ Ἐαδιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δυστυχούς, ἥτις Βίος τῶν Νόθων Τένκων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 4.60 — Ὁ Ἰατρός τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πόλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Ὁ Ἀσκάσιος, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Αἰμυλίου Εὐαζλή (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσίδες Παρθένοι, ἡ ὁ Μηδενισμός ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ριένζις, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγοῦμη δρ. 3.30 — Ἡ Γυνὴ μετὰ Βελούδιον Περιδέρειον, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν δρ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἥτις Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3.70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5.30 — Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλλης, μυθιστορία Π. Ζακὼν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία P. nson de Terrail δρ. 2.70.